

Mallorca i més tard dels d'Aragó. Es de construcció robusta, i notablement conservat. Unes làpides esculpides, recorden al visitant el perllongat captiveri que allí sofrí En Gaspar Melcior de Jovellanos, i el fusellament del benemèrit de Catalunya En Lluís Lacy, esforçat general víctima de l'odi que Ferran VII sentia pels defensors de les idees liberals.

Era cap vespre, i calia preparar-nos per a'l retorn a la nostra Catalunya.

A les vint i trenta minuts preniem novament el «Mallorca», després d'acomiar-nos dels estimats companys de l'Agrupació que acudiren al moll. El nostre darrer crit, fou un ¡fins a la tornada! tan i tan satisfets i contents quedàrem del sojorn entre aquells amics, i d'aquella divina terra cantada pels poetes i plasmada pels artistes.

Amb una nit hermosa i estelada i la mar en bonança, el majestuós vaixell anà deixant enrera els fars de la badia, els de la Illa Dragonera, la lluminària i el farell de Andraitx.....

A trenc d'aua la nostra vista descobria la costa catalana: arribavem a Barcelona, terme de la memorable expedició.

*
**

Com a dades per a l'història de la Secció Excursionista, creiem indispensable fer constar els noms dels companys que formàrem l'expedició:

D. Alfons de Grado i Sra., D. Lluís Vilanova i Sra., Srtes. Joaquina i Isabel Sardà Bulló, senyoreta Mercé Martin, D. Joan Bernat, D. Artur Baró, D. Raimond Perles, D. Josep Prunera, D. Josep Domenech, D. Ramón Barrera, D. Josep Rovira, don Abraham Salas, D. Joan Cochs, D. Gabriel Ferraté, D. Manel Menasanch, D. Francesc Martin, D. Pau Tost, D. Manel Cuadrada, D. Francesc Padrol, don Francesc Pujol, D. Josep Calaf, D. Ernesto Marsal, D. Josep Mangrané, D. Joan Guinovart, D. Anton Llorens, D. Joan González, D. Joan Pellicer i En Francesc Piñol.

F. PIÑOL I FERRAN

DE LA S. E.

BOIRA AL CIM

*L'alta cima és coronada
per la boira enjogaçada
que la besa enamorada
i la cova amb blancs plomalls;
l'alta boira matinera,
transparent i riolera,
s'arrossega cançonera
i és desfà en blancs esquintsalls
quan l'oreig sa cançó fila
i a Llevant el sol s'enfila
com rosa d'or, i rutila
sobre els pobles i les valls.
La boira deixa la testa
de l'aspriva i grisa testa
i, escampant son vel de festa,
alça el vol sobre el turons
i pel vent sempre impel·lida,
ja dispersa i mal ferida,
deixa, en prendre la fugida,
un eixam de papellons.
I el cim de la muntanya,
que és del cel aspra peanya,
plora l'eterna companya
que amorosa li ha dit,
quan brillava l'infinit,
tots els secrets de la nit.*

A. BALASCH TORRELL